

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 023672 19 Uvp
Banjaluka, 14.07.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi R. d.o.o. G., T. j. s. ..., koga zastupa direktor M. Lj. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 25.09.2018. godine, tuženog Ministarstvo ..., u predmetu inspekcijskog nadzora, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 023672 18 U od 04.10.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.07.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba i poništen uvodno označeni osporeni akt, te je primjenom odredbe člana 31. stav 5. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), upravna stvar riješena na način da je uvažena žalba tužioca i poništeno rješenja inspektora rada Odjeljenje za inspekcije, Opštine G. broj 11-127-19/18 od 31.07.2018. godine. Tim prvostepenim rješenjem naloženo je tužiocu, kao poslodavcu, da otkloni nepravilnosti utvrđene prilikom vršenja redovnog inspekcijskog nadzora iz oblasti radnih odnosa, na način da sa radnicom koja je zaposlena na neodređeno vrijeme, D. Lj., zaključi ugovor o radu u skladu sa odredbama člana 35. i 67. Zakona o radu i da uskladi faktičko radno vrijeme sa tim ugovorom, s obzirom da je radnica prijavljena na 4 sata, a radi 8 sati paralelno za dvije firme u istom poslovnom prostoru, za koje otklanjanje nepravilnosti je tužiocu ostavljen rok od osam dana od dana prijema rješenja, pri čemu žalba ne odlaže izvršenje rješenja, uz upozorenje da je tužilac dužan da odmah, a najkasnije u roku od tri dana od isteka roka određenog za postupanje po rješenju, pismeno obavijesti inspektora rada o postupanju po tom rješenju.

Uvaženje tužbe i poništenje osporenog i prvostepenog akta koji čine pravno jedinstvo, sud obrazlaže razlozima da je nezakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi prvostepeno rješenje inspektora rada od 31.07.2018. godine, kojim je tužiocu pozivom na odredbe člana 35. i 67. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 1/16 i 66/18 - u daljem tekstu: Zakon o radu) naloženo otklanjanje nepravilnosti u smislu da sa radnicom D. Lj. zaključi ugovor o radu kojim će uskladiti faktičko radno vrijeme ovog radnika sa tim ugovorom o radu, jer je sud zaključio da je u provedenoj inspekcijskoj kontroli pogrešno utvrđeno da je tužilac, kao poslodavac, učinio povrede odredaba Zakona o radu na koje se pozvao inspektor. Ovo stoga što iz

podataka upravnog spisa nesporno proizilazi da je radnica D. Lj. zaposlena kod tužioca sa nepunim radnim vremenom (4 sata), o čemu svjedoči ugovor o radu na neodređeno vrijeme zaključen dana 10.02.2017. godine, sa kojim radnim vremenom od 4 sata je prijavljena u Poreskoj upravi Republike Srpske dana 09.02.2017. godine, o čemu svjedoči uloženi obrazac PD3100, a što je situacija koju predviđaju odredbe člana 41. i 42. Zakona o radu. Sud je zaključio da okolnost što radnica D. Lj. preostala 4 sata radnog vremena ostvaruje kod drugog poslodavca R. ch. d.o.o. G. sa kojim takođe ima zaključen ugovor o radu na 4 sata, predstavlja njeno pravo ustanovljeno odredbom člana 43. Zakona o radu koja propisuje da radnik koji radi sa nepunim radnim vremenom kod jednog poslodavca može za ostatak radnog vremena da zasnuje radni odnos kod drugog poslodavca i da na taj način ostvari puno radno vrijeme.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija zakonitost iste zbog povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je sud pozivom na odredbu člana 43. Zakona o radu zauzeo stav da su osporeni akt i prvostepeno rješenje nezakoniti, uz obrazloženje da D. Lj. koja je kod tužioca zaposlena sa nepunim radnim vremenom (4 sata) ima pravo da zasnuje radni odnos kod drugog poslodavca i na taj način ostvari puno radno vrijeme, što je imenovana i učinila, s obzirom da sa firmom R. ch. d.o.o. G. ima zaključen ugovor o radu sa nepunim radnim vremenom (4 sata). Što se tiče navoda suda da radnica D. Lj. koja je kod tužioca zaposlena sa nepunim radnim vremenom ima pravo da zasnuje radni odnos kod drugog poslodavca i na taj način ostvari puno radno vrijeme, treba istaći da joj to pravo niko ne osporava, ali u konkretnom slučaju to „nije bilo izvodivo“, jer je inspektor rada prilikom vršenja inspekcijuskog pregleda utvrdio da obje firme imaju istaknut naziv na vratima i radno vrijeme od 8 do 16 časova i da su registrovane da obavljaju djelatnost u jednom poslovnom prostoru i na jednoj opremi, tako da je iz naprijed navedenog evidentno da navedena radnica (koja je jedini radnik u oba preduzeća) radi suprotno odredbama Zakona o radu. Tačnije, s obzirom na radno vrijeme obje firme, proizilazi da navedena radnica radi 4 sata dnevno neprijavljeno za jednu firmu i 4 sata dnevno neprijavljeno za drugu firmu, s obzirom da faktički radi istovremeno 8 sati dnevno za obje firme u istoj kancelariji i na jednom računaru, iako je po ugovoru o radu i obrascu prijave PD3100 navedeno da radi za tužioca 4 sata dnevno i za firmu R. ch. d.o.o. G. 4 sata dnevno. Iz prezentovane dokumentacije „bi trebalo“ da imenovana radnica radi 4 sata dnevno u jednoj firmi u zasebnom poslovnom prostoru-sjedištu firme koje ispunjava zakonom propisane uslove, a naredna 4 sata dnevno da radi u drugoj firmi u njenom sjedištu koje ispunjava zakonom propisane uslove, što u konkretnoj situaciji nije slučaj. S obzirom na ovako utvrđeno činjenično stanje, navodi suda su potpuno neosnovani, a nalog inspektora rada dat prvostepenim rješenjem opravdan i na zakonu zasnovan. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije, ili da se ista ukine i predmet vrati nižestepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužilac u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan. Ukazuje da pitanje radnog vremena pravnih lica koja se nalaze registrovana na istoj adresi (tužilac i R. ch. d.o.o. G.) nije sporno, jer oba pravna lica rade od 8 do 16 časova, a D. Lj. radi po 4 sata u oba pravna lica. Nije tačno da ista radi istovremeno za oba poslodavca 8 časova jer je to nemoguće, a činjenica da radi na istom računaru ne predstavlja povredu nijednog propisa, jer je riječ o potpuno odvojenim poslovima, evidencijama, dokumentima i slično, što tvrdnju o istovremenom radu za dva poslodavca čini nemogućom. Dodaje

da se rad radnice D. Lj. odvija za dva poslodavca, po 4 sata, što ukupno čini 8 časova, a da je nemoguća konstrukcija organa o neprijavljenom radu za jednu firmu i neprijavljenom radu za drugu firmu, jer bi se time, što je apsurdno, došlo do zaključka da D. Lj. ne radi prijavljeno ni za jednog poslodavca tokom svog radnog vremena. Oспорava i navod tuženog da je D. Lj. jedini zaposleni radnik kod tužioca, jer ovo privredno društvo ima i druge zaposlene radnike o čemu postoje dokazi u APIF i nadležnoj Poreskoj upravi. Dodaje da pitanje posebnih poslovnih prostora i način na koji to pitanje tumači tuženi nije prihvatljivo, jer relevantni propisi ne sprečavaju privredna društva da imaju sjedište na istoj adresi i u istom poslovnom prostoru, pa nije jasno na čemu tuženi temelji svoje tvrdnje. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom uvažena tužba te poništen osporeni akt tuženog, kao i prvostepeno rješenje inspektora rada od 31.07.2018. godine, jer su isti nezakoniti iz razloga koje je iznio nižestepeni sud, a koje tuženi nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Osnovano sud zaključuje da relevantne odredbe 41. i 42. Zakona o radu nesporno propisuju mogućnost zasnivanja radnog odnosa sa nepunim radnim vremenom, kao što osnovano zaključuje da odredba člana 43. istog zakona omogućuje radniku koji radi sa nepunim radnim vremenom kod jednog poslodavca da može za ostatak radnog vremena da zasnuje radni odnos kod drugog poslodavca i da na taj način ostvari puno radno vrijeme.

Preneseno na konkretan slučaj, a uvažavajući sadržaj isprava u koje je inspektor rada izvršio uvid (ugovor o radu na neodređeno vrijeme, obrazac Poreske uprave PD3100 i akt R. ch. d.o.o. G. broj 3/17 od 09.02.2017. godine), proizilazi da radnica D. Lj. ima sa tužiocem zaključen ugovor o radu sa nepunim radnim vremenom (4 sata), na koje radno vrijeme je i prijavljena u Poreskoj upravi Republike Srpske, dok preostala 4 sata radnog vremena ostvaruje kod drugog poslodavca R. ch. d.o.o. G. sa kojim takođe ima zaključen ugovor o radu na 4 sata, a koja utvrđenja ne spore tuženi i inspektor rada, ali smatraju da se to faktički ne odvija na način koji proizilazi iz ovih isprava - pola radnog vremena kod tužioca, a pola kod R. ch. d.o.o. G., što tužilac i tvrdi, iako se u upravnom spisu zatiču i evidencije o prisustvu radnika na radu i odsustvima za cijelu 2018. godinu iz kojih proizilazi da D. Lj. za tužioca radi u periodu od 12 do 16 časova svakog radnog dana u sedmici.

Tuženi i prvostepeni organ osnov za svoj zaključak nalaze u tome što je sjedište oba poslodavca (tužioca i R. ch. d.o.o. G.) na istoj adresi i što imenovana radnica za oba privredna društva obavlja rad u istoj kancelariji i na jednom računaru, pri čemu ne navode čime je takav rad zabranjen i zašto bi sve bilo drugačije da ova dva privredna društva imaju dva zasebna poslovna prostora, s tim što treba posebno napomenuti da predmet konkretne inspekcijske kontrole nije poslovanje ova dva privredna društva u smislu ispunjavanja uslova za rad u pogledu poslovnog prostora i drugog, nego isključivo kontrola poštivanja Zakona o radu od strane tužioca, kao poslodavca, vezano za radni odnos D. Lj..

Stoga je suprotan ispravama ispisa zaključak organa da je tužilac, kao poslodavac, prekršio odredbu člana 35. Zakona o radu koja propisuje formu i sadržinu ugovora o radu, te odredbu člana 67. istog zakona koja propisuje raspored radnog vremena, obzirom da je tužilac sa D. Lj. zaključio pisani ugovor o radu i izvršio raspored radnog vremena u okviru istog i to 4 sata dnevno u periodu od 12 do 16 časova svakog radnog dana, na čemu je osnovano insistirao u tužbi koja je pobijanom presudom pravilno uvažena, te je poništen osporeni akt, kao i prvostepeno rješenje od 31.07.2018. godine primjenom odredbe člana 31. stav 5. ZUS.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić